Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Trg slobode 9

Poslovni broj: P-407/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji Dubravki Kraljić, u pravnoj stvari tužitelja Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje, OIB: 84397956623, Zagreb, Antuna Mihanovića 3, protiv tuženika Croatia osiguranje d.d., Zagreb, V. Jagića 33, OIB: 26187994862, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Hanžeković & partneri iz Zagreba, radi isplate, nakon zaključene glavne javne rasprave 14. listopada 2026. u prisutnosti punomoćnica stranaka, te objave presude 27. studenoga 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

"Nalaže se tuženiku CROATIA OSIGURANJE d.d. Zagreb, Vatroslava Jagića 33, Zagreb, OIB: 26187994862 isplatiti tužitelju HRVATSKOM ZAVODU ZA MIROVINSKO OSIGURANJE, Zagreb, Antuna Mihanovića 3, Zagreb, OIB: 26187994862, iznos od 14.092,01 EUR sa zakonskom zateznom kamatom tekućom na iznos od 5.051,47 EUR od 29. svibnja 2024. do isplate, na iznos od 3.413,98 EUR od 14. ožujka 2025 do isplate, na iznos od 5.626,56 EUR od 25. ožujka 2025. do isplate, sve po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a sve u roku od 15 dana."

II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom zavodu za mirovinsko osiguranje da tuženiku Croatia osiguranje d.d. Zagreb, u roku od 15 dana naknadi troškove ovog postupka u iznosu od 625,00 EUR (šesto dvadeset pet eura) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 27. studenoga 2026. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. Tužitelj Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje podnio je 16. lipnja 2026. tužbu protiv tuženika Croatia osiguranje d.d. Zagreb u kojoj navodi da je dana 7. srpnja 2017. osiguranik tužitelja Nikola Rihtarić, rođen 6. prosinca 1975., stradao u prometnoj nesreći kao vozač motocikla, za koju je nesreću presudom Općinskog suda u

Varaždinu broj K-296/18-6 od 11. travnja 2019. proglašen krivim Bojan Golub, koji je upravljao vozilom registracijske oznake VŽ 941-JT osiguranim kod tuženika, broj police 010910021163. Nakon završenog liječenja, a povodom pretrpljene ozljede na radu osiguranik tužitelja Nikola Rihtarić upućen je od strane obiteljskog liječnika na ocjenu radne sposobnosti. Prema nalazu i mišljenju vještaka Zavoda za vještačenje, profesionalnu rehabilitaciju i zapošljavanje osoba s invaliditetom utvrđeno je da je kod osiguranika tužitelja zbog posljedica ozljede na radu (100%) nastao djelomični gubitak radne sposobnosti te mu je rješenjem tužitelja i priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog djelomičnog gubitka radne sposobnosti. Na temelju priznatog prava na invalidsku mirovinu za tužitelja je nastala obveza isplate u skladu s odredbama Zakona o mirovinskom osiguranja, a kojom je isplatom tužitelj trpio štetu. Tužitelj je odštetnim zahtjevom od 7. svibnja 2024. pozvao tuženika da mu podmiri štetu koja mu je nastala isplatama invalidske mirovine osiguraniku Nikoli Rihtariću u razdoblju od 24. ožujka 2023. do 30. travnja 2024. u iznosu od 5.051,47 EUR. Tuženik je otklonio odštetni zahtjev uz obrazloženje da se u ovom konkretnom slučaju primjenjuje odredba čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu, te se sukladno istoj iznos štete na koji tužitelj ima pravo određuje u visini razlike između isplaćene mirovine i mirovine koja bi osiguraniku bila isplaćena u slučaju povrede na radu, te kako mu nije dostavljen predmetni izračun, nije u mogućnosti utvrditi osnovanost zahtjeva tužitelja. Daljnjim isplatama za tužitelja je nastajala šteta pa je tako tužitelj odštetnim zahtjevom od 20. veljače 2025. pozvao tuženika da mu podmiri štetu za razdoblje od 1. svibnja 2024. do 31. prosinca 2024. u iznosu od 3.413,98 EUR, a tuženik je odštetni zahtjev otklonio iz istih gore navedenih razloga. Odštetnim zahtjevom od 3. ožujka 2026. tužitelj je pozvao tuženika da mu osim štete koja je nastala isplatama invalidske mirovine u razdoblju od 1. siječnja 2025. do 31. prosinca 2025. u iznosu od 5.626,56 EUR podmiri i štetu nastalu isplatama novčane naknade zbog tjelesnog oštećenja, s obzirom na to da je tužitelj svojim rješenjem od 14. listopada 2024. osiguraniku Nikoli Rihtariću priznao i pravo na novčanu naknadu zbog utvrđenog tjelesnog oštećenja. Tuženik je dopisom od 12. lipnja 2026. obavijestio tužitelja da je spreman naknaditi štetu koja je nastala isplatama novčane naknade zbog tjelesnog oštećenja u iznosu od 2.117,38 EUR, dok se na zahtjev za naknadu štete koji se odnosi na isplaćenu invalidsku mirovinu oglušio. Tužitelj smatra da se na ovaj predmet naknade štete ne može primijeniti odredba članka 27. stavak 3. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu jer se radi o drugačijem činjeničnom stanju te temeljem članka 161. do članka 164. Zakona o mirovinskom osiguranju i članka 22. te članka 27. stavak 1. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu ovom tužbom tužitelj potražuje ukupni iznos od 14.092,01 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim kako je to navedeno u izreci presude.

2.1. U odgovoru na tužbu tuženik ističe prigovor zastare u odnosu na dio potraživanja dospjelih do 15. lipnja 2026. budući da je tužba podnesena 16. lipnja 2026.

2.2. Tuženik priznaje pasivnu legitimaciju jer je u trenutku prometne nesreće dana 7. srpnja 2017. vozilo štetnika reg. oznake VŽ 941-JT kojim je upravljao Bojan Golub bilo osigurano kod tuženika policom obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti. Međutim, osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva.

2.3. Tuženik se protivi pravnom shvaćanju tužitelja da bi se u ovoj pravnoj stvari primjenjivale odredbe Zakona o mirovinskom osiguranju. Naime tuženikov pravni položaj kao osiguratelja temelji se na sklopljenom ugovoru o osiguranju od automobilske odgovornosti te se u pravnom odnosu između tužitelja i tuženika primjenjuju odredbe Zakona o obveznim osiguranjima u prometu. Takvo pravno

shvaćanje u pogledu mjerodavnog zakona zauzeo je Vrhovni sud Republike Hrvatske u odlukama broj Rev-12/2022 od 12. siječnja 2022., broj Rev-5292/2019 od 16. lipnja 2020., broj Rev-x-288/2018 i broj Revd-1542/2025 od 16. travnja 2025.

2.4. Tuženik ne osporava navod tužitelja da bi svome osiguraniku priznao pravo na invalidsku mirovinu. Međutim, ističe kako iz rješenja tužitelja od 21. srpnja 2023., klasa: UP/I 141-02/22-01/03442488020, ur. broj: 341-20-05/3-22-18064 proizlazi da se osiguraniku tužitelja Nikoli Rihtariću priznaje pravo na invalidsku mirovinu zbog djelomičnog gubitka radne sposobnosti zbog ozljede na radu (100%). Budući da je u ovom predmetu tuženik osiguravajuće društvo koje je pasivno legitimirano temeljem police obveznog osiguranja od odgovornosti te da je Zakon o obveznim osiguranjima u prometu za tuženika lex specialis, jasno je da se visina štete koju tužitelj navodno trpi isplatom invalidske mirovine mora utvrđivati upravo temeljem čl. 27. st. 2. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu kojim je propisano da se stvarnom štetom u smislu navedenog članka 27. st. 1. ZOOP smatra razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji. Razmjerni iznos mirovine određuje se sukladno navedenom članku 27. st. 3. ZOOP prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu te je teret dokazivanja navedenog razmjera na tužitelju. Budući da tužitelj temeljem police osiguranja od automobilske odgovornosti potražuje naknadu štete, mjerodavno pravo koje treba primijeniti je ZOOP kao lex specialis u odnosu na ZOMO jer društvo za osiguranje ne može biti obvezano platiti više ili nešto drugo od onog rizika koji je preuzet policom osiguranja. Dakle, eventualna obveza tuženika mogla bi se sastojati u naknadi razlike između iznosa invalidske mirovine koju je tužitelj isplatio svom osiguraniku i iznosa invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, dok s druge strane, ukoliko bi bilo utvrđeno da je iznos koji je tužitelj isplatio osiguraniku manji od iznosa invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu, tada ne bi postojala nikakva obveza tuženika. Kako se u konkretnom slučaju invalidska mirovina isplaćuje na temelju povrede na radu, primjenom čl. 27. ZOOP za tužitelja nije nastala stvarna šteta odnosno ne postoji razlika koju bi tuženik bio dužan isplatiti tužitelju.

2.5. Stoga tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev i tužitelja obveže na naknadu parničnih troškova.

3.1. U podnesku od 19. kolovoza 2026., kojim se očitovao na odgovor na tužbu, tužitelj u cijelosti osporava navode odgovora na tužbu te prigovore tuženika. Protivi se tuženikovom prigovoru zastare kao neosnovanom jer se radi o regresnom potraživanju tužitelja prema tuženiku. Naime, obveza tužitelja na isplatu mirovinskih primanja - invalidske mirovine osiguraniku tužitelja predstavlja štetu po čl. 161. i čl. 162. Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 157/13) i po čl. 156. i čl. 159. Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 96/2025) koju ima pravo regresno potraživati od tuženika, osiguratelja osobe koja je odgovorna za ozljeđivanje osigurane osobe. Svakom isplatom invalidske mirovine smanjuje se imovina tužitelja čime tužitelju nastaje šteta, a u odnosu na tuženika radi se o regresnom potraživanju. Tužitelj po samom zakonu isplaćuje invalidsku mirovinu, a po tom istom zakonu ima pravo na povrat isplaćenog (regres) od osiguratelja štetnika, ovdje tuženika. Zastarijevanje teče od svake pojedinačne isplate koju je tužitelj izvršio, a s obzirom na to da je najstarije tužiteljevo potraživanje isplaćeno u travnju 2023. godine, nije protekao petogodišnji zastarni rok iz čl. 225. Zakona o obveznim odnosima do podnošenja tužbe 16. lipnja 2026. Tome u prilog tužitelj se poziva na odluke iz sudske prakse.

3.2. Vezano uz primjenu mjerodavnog prava tužitelj navodi da je podnio tužbu (actio directa) protiv tuženika kao osiguravajućeg društva s dokazima sukladno odredbama Zakona o mirovinskom osiguranju. Visinu štete tužitelj potražuje prema odredbama Zakona o mirovinskom osiguranju koji je za tužitelja ius cogens, a ne po Zakonu o obveznim osiguranjima u prometu. Tužitelj ističe da su u ovom sporu jedino mjerodavno pravo odredbe čl. 161. u vezi s čl. 164. Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 151/13, dalje: ZOMO/2013, u primjeni od 1. siječnja 2014.) te čl. 156. u vezi s čl. 159. novog Zakona o mirovinskom osiguranju (NN 96/2025, na snazi od 1. srpnja 2025., dalje: ZOMO/2025) kojim je zakonodavac ponovno potvrdio pravo tužitelja na naknadu štete od osiguravajućeg društva te izričito propisao da se za naknadu štete Zavodu primjenjuju isključivo odgovarajuće posebne odredbe ZOMO. Ističe i da se u ovom sporu radi o regresnom zahtjevu, a ne subrogaciji iz čl. 27. ZOOP. Pravo subrogacije i pravo regresa imaju gotovo istovjetan sadržaj, a to je pravo da se potražuje nešto što je isplaćeno, no ne radi se o sinonimima jer se radi o potraživanjima iz različite pravne osnove. Kod subrogacije je u pitanju prijelaz određenih prava s jednog subjekta obveznog odnosa na drugi (izvedeno pravo), dok je regres izvorno pravo na naknadu štete nastalo ispunjavajući zakonsku obvezu. Tužitelj je institucija javnog prava kod kojeg neposredno po zakonu nastaju osiguravajući odnosi koji se zbog zakonske prirode moraju uspostaviti - priznati pravo i izvršiti isplate mirovinskih primanja svojim osiguranicima. Tužitelj ima izvorno pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima iz ZOMO/2013 i ZOMO/2025 izravno od društva za osiguranje kod kojeg su vlasnici, odnosno korisnici motornog vozila osigurani od odgovornosti za štetu. Radi se o stvarnoj i trajnoj šteti koju trpi tužitelj, a koja se utvrđuje prema odredbama ZOMO, a ne odredbama ZOOP. Osim toga razlike između mirovine zbog povrede na radu koja se isplaćuje i mirovine koja bi bila utvrđena zbog povrede na radu ne može biti jer se radi o općepoznatoj činjenici da kada su umanjenik i umanjitelj isti, razlike nema pa je nemoguće utvrditi stvarnu štetu iz čl. 27. st. 3. ZOOP. Tuženik je priložio sudsku praksu prema kojoj tužitelj po čl. 27. st. 3. ZOOP nikada nema pravo na naknadu štete od osiguravajućeg društva, no tužitelj citira odluke sudske prakse koje govore u prilog njegovih stajališta o primjeni odredaba ZOMO kao mjerodavnog prava.

4. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u svu dokumentaciju priloženu u spis, dok je odbio kao nepotreban dokazni prijedlog tuženika za provođenje financijskog vještačenja budući da je usmjeren na dokazivanje nesporne činjenice, a to je da u konkretnom slučaju ne postoji razlika između mirovine koju je za utuženo razdoblje isplaćivao tužitelj i one koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu sukladno čl. 27. st. 3. ZOOP, koju je činjenicu tužitelj učinio nespornom u očitovanju na odgovor na tužbu kao i na pripremnom ročištu 14. listopada 2026.

5. Na temelju ovako provedenog dokaznog postupka te nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka sukladno čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25; dalje: ZPP), sud je odlučio kao u izreci presude.

6. Predmet spora je tužiteljev zahtjev za isplatu iznosa od 14.092,01 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama po osnovi invalidske mirovine isplaćene osiguraniku tužitelja Nikoli Rihtariću i to u razdoblju od 24. ožujka 2023. do 30. travnja 2024. (iznos od 5.051,47 EUR), u razdoblju od 1. svibnja 2024. do 31. prosinca 2024.

(iznos od 3.413,98 EUR) te u razdoblju od 1. siječnja 2025. do 31. prosinca 2025. (iznos od 5.626,56 EUR) koji zahtjev tužitelj postavlja prema tuženiku kao osiguratelju štetnika – vozača (Bojana Goluba) odgovornom za nastanak prometne nesreće od 7. srpnja 2017. u kojoj je stradao osiguranik tužitelja zbog čega mu je rješenjem tužitelja klasa: UP/I 141-02/22-01/0344288020, ur. broj: 341-20-05/3-22-18064 od 21. srpnja 2023. priznato pravo na invalidsku mirovinu zbog djelomičnog gubitka radne sposobnosti uslijed ozljede na radu (100%).

7. Činjenice koje se tiču nastanka predmetne prometne nesreće i odgovornosti tuženikovog osiguranika odnosno pasivne legitimacije tuženika kao i priznavanja invalidske mirovine osiguraniku tužitelja zbog djelomičnog gubitka radne sposobnosti uslijed ozljede na radu među strankama nisu sporne, a proizlaze i iz dostavljene dokumentacije.

8. Sporne su činjenice nastanka štete za tužitelja isplatom predmetne mirovine kao i visina štete te je li nastupila zastara u odnosu na dio potraživanja tužitelja dospjelih do 15. lipnja 2026., a prvenstveno je sporna pravna osnova tužiteljeva potraživanja. Naime, tužitelj svoj zahtjev temelji na odredbama čl. 161. i čl. 164. Zakona o mirovinskom osiguranju ("Narodne novine" broj 157/13, 151/14, 33/15, 93/15, 120/16, 18/18, 62/18, 115/18, 102/19, 84/21 i 119/22, dalje: ZOMO/2013) odnosno čl. 156. i čl. 159. Zakona o mirovinskom osiguranju ("Narodne novine" broj 96/2025, dalje: ZOMO/2025) koje su bile na snazi u vrijeme nastanka štete tužitelju, a koja mu je nastala svakom isplatom invalidske mirovine. S druge strane, tuženik smatra kako u konkretnom slučaju valja primijeniti odredbe čl. 27. Zakona o obveznim osiguranjima u prometu ("Narodne novine" broj 151/05, 36/09, 75/09, 76/13, 152/14 i 155/23, dalje: ZOOP) s obzirom na to da njegova obveza može proizlaziti isključivo iz činjenice sklopljenog ugovora o osiguranju od automobilske odgovornosti te da valja primijeniti odredbe ZOOP, kao specijalnog zakona kojim se uređuju obvezna osiguranja u prometu.

9. Odredbama čl. 161. st. 1. i st. 2. ZOMO/2013 (i istovjetnim odredbama iz čl. 156. st. 1. i st. 2. ZOMO/2025) propisano je da Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete za novčana davanja koja se isplaćuju na teret mirovinskog osiguranja sve dok traje isplata tih davanja i iako su ta davanja osigurana u mirovinskom osiguranju, a naknada stvarne štete koju Zavod ima pravo zahtijevati u slučajevima iz ovoga Zakona, obuhvaća ukupne svote davanja i troškove koji se isplaćuju iz mirovinskog osiguranja, između ostaloga novčana davanja isplaćena na osnovi priznatog prava na invalidsku mirovinu u punom iznosu sve dok traje isplata invalidske mirovine, neovisno o činjenici naknadnog ispunjenja uvjeta na prijevremenu starosnu ili starosnu mirovinu. Nadalje, prema čl. 164. st. 1. ZOMO/2013 (i istovjetnoj odredbi iz čl. 159. st. 1. ZOMO/2025) Zavod ima pravo zahtijevati naknadu štete u slučajevima iz čl. 161. ovoga Zakona (odnosno čl. 156. ZOMO/2025) i izravno od društva za osiguranje kod kojega su vlasnici, odnosno korisnici motornog vozila osigurani od odgovornosti za štetu (izvorno pravo na naknadu štete).

10. S druge strane, tuženik smatra da valja primijeniti odredbe ZOOP koje su bile na snazi u vrijeme kada su izvršene isplate mirovina i to čl. 27. ZOOP kojim su propisani subrogacijski zahtjevi nositelja socijalnog osiguranja pa je tako u st. 1. propisano da je društvo za osiguranje obvezno zavodima koji obavljaju poslove zdravstvenoga, mirovinskog ili invalidskog osiguranja nadoknaditi stvarnu štetu u

okviru odgovornosti svoga osiguranika i u granicama obveza preuzetih ugovorom o osiguranju. Prema čl. 27. st. 2. ZOOP stvarnom štetom u smislu st. 1. ovoga članka smatraju se troškovi liječenja i drugi nužni troškovi učinjeni sukladno propisima o zdravstvenom osiguranju kao i razmjerni iznos mirovine oštećene osobe, odnosno članova njezine obitelji. Sukladno čl. 27. st. 3. ZOOP razmjerni iznos mirovine određuje se prema propisima o mirovinskom osiguranju u visini razlike između invalidske mirovine utvrđene rješenjem Hrvatskog zavoda za mirovinsko osiguranje i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu.

11. Ovdje valja istaknuti da sud u parničnom postupku sukladno čl. 186. st. 3. ZPP nije vezan pravnom osnovom tužbenog zahtjeva koju je tužitelj naveo u tužbi. Tako ovaj sud smatra da kod odlučivanja o pravnoj osnovi zahtjeva prvenstveno treba imati u vidu da je tuženik društvo za osiguranje koje je u konkretnom slučaju sklopilo ugovor o obveznom osiguranju od automobilske odgovornosti s jednim od sudionika prometne nesreće, a materija obveznog osiguranja od automobilske odgovornosti uređena je odredbama ZOOP kako je to i navedeno u čl. 1. ZOOP. Naime, tuženik kao osiguratelj ne nalazi se u istom pravnom statusu kao i sam vozač (štetnik), već njegova obveza proizlazi iz činjenice sklapanja ugovora o osiguranju s vozačem odnosno korisnikom motornog vozila, tako da tuženik može odgovarati samo u okviru ugovorom preuzetih obveza te odredaba ZOOP koje reguliraju ugovor o osiguranju. Osiguravajuća društva, dakle, nisu štetnici, nego temeljem sklopljenog ugovora o osiguranju s vlasnikom opasne stvari (motornog vozila) imaju obvezu, u slučaju ispunjenja zakonom propisanih pretpostavki, naknaditi štetu umjesto odgovorne osobe tj. štetnika i to, kako je rečeno, u okviru obveza preuzetih ugovorom o osiguranju. Prema odredbi čl. 8. st. 1. ZOOP (koja regulira ugovor o obveznom osiguranju i njegov učinak) društvo za osiguranje dužno je sklopiti ugovor o osiguranju sukladno ovome zakonu i uvjetima za osiguranje, odnosno cjenicima premija osiguranja (st. 11.). Dakle, tuženik kao društvo za osiguranje ima obvezu sklopiti ugovor o osiguranju sukladno odredbama ZOOP kojima je uređen i opseg osiguranog pokrića odnosno rizici koje osiguratelj uzima u pokriće zaključenim ugovorom, obujam i opseg osiguranog pokrića, a temeljem čega se sukladno načelu razmjernosti i naplaćuje/obračunava premija osiguranja. Upravo slijedom navedenog ovaj sud smatra da se na konkretan odnos tužitelja i tuženika kao osiguratelja u pogledu utvrđivanja visine i obujma obveze tuženika kao osiguratelja treba primijeniti materijalno pravo koje regulira ugovor o osiguranju, dakle ZOOP i to upravo naprijed citirane odredbe članka 27. ZOOP. Napominje se da je u brojnim recentnim odlukama Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao najvišeg suda u Republici Hrvatskoj kojem je, između ostaloga, jedna od zadaća osiguranje jedinstvene primjene prava (čl. 20. toč. 1. Zakona o sudovima) zauzeto pravno shvaćanje o primjeni odredaba ZOOP kao mjerodavnog propisa u pravno i činjenično istovrsnim slučajevima.

12.1. Prema tome, sukladno članku 27. ZOOP obveza tuženika kao društva za osiguranje postoji samo ukoliko bi iznos mirovine koja se isplaćuje osiguraniku HZMO bio veći od iznosa mirovine koja se isplaćuje zbog umirovljenja zbog povrede na radu, pa je u konkretnom slučaju valjalo utvrditi postoji li razlika između mirovine utvrđene rješenjem tužitelja u konkretnom slučaju (klasa: UP/I 141-02/22-01/0344288020, ur. broj: 341-20-05/3-22-18064 od 21. srpnja 2023.) i invalidske mirovine koja bi bila utvrđena u slučaju povrede na radu. Međutim, očigledno je, a kako je to naveo i sam tužitelj u podnesku od 19. kolovoza 2026. te na pripremnom ročištu, da u konkretnom slučaju nema razlike mirovine u smislu odredbe čl. 27. st. 3. ZOOP s obzirom na to da

je rješenjem tužitelja njegovom osiguraniku, kako je rečeno, priznata i isplaćivana invalidska mirovina upravo zbog ozljede na radu.

12.2. Slijedom navedenog valja zaključiti da u konkretnom slučaju tužitelju nije nastala stvarna šteta na način kako je ista određena odredbama čl. 27. st. 2. i st. 3. ZOOP, zbog čega sud ocjenjuje tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovanim. Stoga je valjalo odlučiti kao u točki I. izreke presude.

13. Budući da je na ovaj način sud utvrdio tužbeni zahtjev neosnovanim jer za tužitelja nije nastala šteta u smislu mjerodavnih zakonskih odredbi, za odluku u ovom sporu nije relevantan prigovor zastare istaknut u odgovoru na tužbu.

14. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP pa je tako tužitelj, koji je spor u cijelosti izgubio, dužan tuženiku naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka koji su bili potrebni za vođenje parnice sukladno čl. 155. st. 1. ZPP. Tuženiku su tako priznati zatraženi troškovi zastupanja na ročištu od 14. listopada 2026. u iznosu od 500,00 EUR sukladno vrijednosti predmeta spora i tbr. 9. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 138/2023; dalje: Tarifa) uz zatraženi PDV sukladno tbr. 46. Tarife u iznosu od 125,00 EUR. Nije priznat zatraženi trošak sudske pristojbe za odgovor na tužbu u iznosu od 260,92 EUR budući da tuženik tijekom postupka ovu pristojbu nije platio niti je to bio dužan s obzirom na odredbu čl. 4. toč. 2. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine", broj 118/18 i 51/23). Tuženiku su na taj način priznati ukupni parnični troškovi u iznosu od 625,00 EUR koje mu je dužan nadoknaditi tužitelj i to sa zatraženom zakonskom zateznom kamatom koja teče od dana donošenja presude do isplate sukladno čl. 151. st. 3. ZPP.

U Varaždinu, 27. studenoga 2026.

Sutkinja
Dubravka Kraljić

DUBRAVKA KRALJIĆ

Elektronički potpisano: 27.11.2026T13:59:04 (UTC:2026-11-27T12:59:04Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: 64cc2748-1ff9-451b-bd82-3d8cdf1923e9
Općinski sud u Varaždinu

Uputa o pravnom lijeku:
Protiv ove presude nezadovoljna stranka može u roku od 15 dana od dana dostave odluke izjaviti žalbu. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

Dostaviti
1/ Tužitelj HZMO, putem Područne službe u Varaždinu (na klasu: 140-01/23-29/193)
2/ Tuženik po punomoćnicima iz OD Hanžeković & partneri iz Zagreba

Broj zapisa: **9-30890-ef694**

Kontrolni broj: **06ab2-0a139-d88f6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.